

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 10830/2023
22.08.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Мирјане Андирјашевић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца Градска Општина Врачар, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, против тужених АА и ББ из ..., ради иселења и предаје у посед, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8670/19 од 25.11.2020. године, у седници одржаној 22.08.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8670/19 од 25.11.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8670/19 од 25.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10112/18 од 17.04.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезу тужени да се са свим лицима и стварима иселе из пословног простора у Београду, у Улици ... број ..., који је уписан у ЛН .. КО Врачар у Б листу – други део као пословни простор на првом спрату, на коме је као носилац права уписана Градска Општина Врачар, те да наведени пословни простор предају тужиоцу Градској Општини Врачар на коришћење и располагање, као неоснован (став први изреке). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8670/19 од 25.11.2020. године, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 10112/18 од 17.04.2019. године у ставу другом и трећем изреке, а жалба тужиоца одбијена као неоснована (став први изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија (став 2.).

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, ... 10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Правноснажном пресудом одлучено је да тужилац Градска општина Врачар нема активну легитимацију да тражи иселење бесправно уселиених лица, из пословног простора у својини Града Београда, у ситуацији када има уписано право коришћења, већ је то искључиво право власника, односно носиоца права јавне својине, у конкретном случају Града Београда. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. О основаности тужбеног захтева, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене члана 3. и 37. Закона о основама својинско правних односа, члана 22. Закона о јавној својини и Одлуке о начину поступања са непокретностима које су у јавној својини Града Београда, односно на којима Град Београд има посебна својинска овлашћења („Службени лист Града Београда“ број 63/2016...26/19). У конкретном случају, ступањем на снагу наведене одлуке тужилац Градска општина Врачар је изгубио активну легитимацију, јер ступањем на снагу наведене одлуке овлашћења управљања врши Град Београд преко Градске управе надлежне за послове управљања и давања у закуп пословних простора. Тужбом није тражено да се спорни пословни простор преда Граду као носиоцу јавне својине, већ тужиоцу коме је право управљања пословним простором престало.

Стога је из наведених разлога одлучено као у ставу првом изреке, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради иселења поднета је 24.10.2008. године. У тужби је означена вредност предмета спора на 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио, као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**